

han dog et vist naturligt Krav paa eller Udgang til at faae Uderstøttelse, naar han gaaer af paa Grund af at han er udfikket til at tjene længere — og dette Krav vil engang med Tiden gjøre sig gjældende overfor dem, der have brugt hans Kræfter — for disse Medlemmer er der en forøget Tilskyndelse til at gaae ind paa vort Forslag. Det Hele er imidlertid aldeles ikke bygget derpaa, men paa en ganske anden Betragtning, nemlig Hensynet til Embedsmændene. Det er kun en Bibtægtning, jeg har gjort gjældende ligeoverfor dem, der dele den Anskuelse, at man let, ligesom hidtil, men i en endnu høiere Grad kan skaffe Staten en Byrde, naar man faaer flere Bestillingsmænd, end man nu har. Kun i den Henseende har jeg fremført mine Bemærkninger.

Formanden: Foranlediget af en Henvendelse fra den ærede Ordfører til det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgkreds (Winther) skulde jeg bringe det sidstnævnte ærede Medlem i Erindring, at det er en gammel Regel her i Thinget, at man holder udenfor Forhandlingerne her i Salen, hvad der maatte være blevet udtalt af enkelte Medlemmer i et Udvalg under dets Forhandlinger, naar det ikke fremtræder i selve Betænkningen.

Finantsministeren: Den ærede Ordfører meente, at jeg ikke havde vurderet Forslaget under Nr. 11 ret, og at det ikke hørte med under samme Kategori som Forslaget under Nr. 10 b. Jeg troer, at jeg har vurderet det rigtigt, og navnlig, at man ikke vel kan negte, at det, saaledes som det er formuleret og vil komme til at see ud, naar det kommer ind i Paragraphen, ikke ret godt kan staae der; thi, naar det Tilfælde indtræffer, at der, efterat en Mænd er bleven ansat, bliver paalagt ham en Pension til hans Formand — og saaledes vil Bestemmelsen komme til at staae, naar den sættes ind i Forslaget — sagde det ærede Medlem, at man ikke meente, at en saadan Embedsmand skulde lide en Affortning beregnet efter 1600 Rd., naar han kun havde 1200

Rd. Det er imidlertid heller ikke min Mening, og naar han kun har 1200 Rd., decourteres der ham som Følge deraf heller ikke for Mere. Naar f. Ex. en Præst — lad os tage en saadan, thi blandt Præster finder dette Forhold hyppigst Sted — søger et Præstekald, hvorpaa der hviler en Pensionsbyrde af 400 Rd., og Embedet er paa 1600 Rd., faaer han ikke mere end 1200 Rd., og det ærede Medlem har netop taget Hensyn dertil ved det Vædringsforslag, Udvalgets Fleertal har stillet under Nr. 14; thi ellers kunde man sige, at Reglen i § 13 kom i Strid hermed. Grunden, hvorfor jeg mener, at Forslaget under Nr. 11 ikke bør vedtages, er den, at Ingen naturligvis vil søge et Embede med en Pensionsbyrde paa sig, uden at han opnaaer en Stilling, som han ellers ikke vilde have, og der er da ikke den fjerneste Grund til at lade ham være mere fri, end om Embedet var paa 1200 Rd. (Ordføreren: Det er uklart!) Det forekommer det mig dog ikke at være. Dernæst hentes den ærede Ordfører, at jeg ikke havde taget velvilligt nok paa Udvalgets Fleertals Forslag under Nr. 13; men jeg troer ikke, han kunde vente, at jeg skulde have taget derpaa, som han meente, idet jeg i det Hele taget troer, at man ved at gaae ind paa dette Forslag, gaaer Embedsmændene noget nærmere, end jeg anseer for rigtigt. — Jeg skal endnu tillade mig en eneste Bemærkning vedkommende Slutningsparagraphen, idet jeg dog i Forbigaaende skal henvende den Uttring til det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (Nimestad), at jeg ogsaa anseer det for givet, at hvis der skulde komme Strid mellem Finantsministeren og vedkommende Minister, vilde den være at afgjøre i en Ministerconferenc, saaledes, at det blev den samlede Regjering med Undtagelse af hans Majestæt, der kom til at afgjøre dette Spørgsmaal. Hvad nu Slutningsparagraphen angaaer, kan jeg vel forstaae, at den ærede Ordfører fraraader Thinget at gaae ind paa den, og jeg kan for mit Vedkommende overmaade godt finde mig i, at man stemmer den ud; men jeg maa bemærke, at forsaavidt denne Lov skulde blive vedtagen i nærværende Session og ingen af de andre Lønningslove, maa man ikke ansee